

Homilija nadškofa msgr Alojzija Cvikla pri krizmeni maši v stolnici, 23. marca 2016

Dragi sobratje v škofovski in duhovniški službi, dragi diakoni, bogoslovci, drage redovnice in redovniki, dragi bratje in sestre!

V bogoslužju krizmene sv. maše se povezujemo s Kristusom, ki je večni duhovnik in je izvir našega duhovništva. Zato je ta sv. maša najprej zahvala za ta veliki in zastonjski dar, ki smo ga prejeli. Vsak od nas se lahko zaustavi ob trenutku, ko je prvič začutil, kako se Bog sklanja k meni, kako me je osebno povabil. Prav je, da v sebi obnovimo tudi tisti veliki trenutek, ko smo na to povabilo izrekli svoj »da«. Ta sv. maša je tudi zahvala vsem, ki so nas na poti našega poklica spremljali in pomagali, da je naš »da« lahko postal resničnost. Ne smemo danes pozabiti na naše vzgojitelje in tudi na vse tiste, ki so nas spremljali ter nas še vedno spremljajo s svojo molitvijo.

Papež Frančišek si je za svoje geslo izbral: »Usmilil se ga je in izbral!« In sam razlaga zakaj to geslo: Ker je nekega dne pri sv. spovedi doživel Božje usmiljenje, začutil je Božji pogled, ki ga je vabil, da se poda na pot redovništva in duhovništva.

Duhovniški poklic ni naša zasluga, gre za zastonjski dar. Kljub naši nevrednosti in naši majhnosti, se je Bog ozrl na nas in nas povabil.

Zato je današnji dan priložnost, da se Bogu zahvalimo za ta dar, da nas je izbral, da lahko v njegovem imenu odpuščamo grehe in obhajamo sv. evharistijo.

Ta zaklad pa nosimo v lončeni posodi. Ta dar lahko tudi zapravimo, ali pa ga živimo na način, ko nismo več pričevalni.

Duhovništvo ni neka aktivnost, ni neka obrt, je najprej način življenja: živeti tako, da rasteš v povezanosti z Bogom, da vedno bolj postajaš vraščen vanj, tako tesno, da razodevaš Njega, da v tebi drugi lahko prepoznavajo in odkrivajo Boga samega.

Če sem poln sveta, svetne logike, ne morem oznanjati Boga in odrešenja, ki pomeni osvoboditev od vsega, kar človeka zasušnjuje.

Današnjemu človeku mnogi obljublajo, da bo v samouresničenju našel polnost življenja, zato mu ponujajo vse mogoče programe, teorije, ideologije. Na koncu pa se vse to, kar je na prvi pogled morda vabljivo, konča z novimi oblikami suženjstva.

Jezus Kristus, Božji Sin se ne zavzema za osvoboditev te ali one plati človeka, temveč na človeka gleda, kot na celoto njegovega bitja.

Tista družba, ki ponuja raznovrstne zabave po mili volji, človeka počasi zapleta v smrtonosne mreže suženjstva. Človek, ki zapade temu toku, mnogokrat ni več sposoben samostojnega in odgovornega življenja. Postane igrača v rokah drugih. Samo človek, ki je notranje svoboden išče globlji smisel svojega življenja, išče Resnico, išče Boga.

Dragi duhovniki zato je tako pomembno, da smo znamenje Boga v tem svetu. Na kak način:

- Da smo pristni, da to kar oznanjamo ni nekaj naučenega, ampak je najprej sad osebnega izkustva.
- Da smo veseli daru, ki smo ga prejeli in da se to veselje odraža iz našega življenja.
- Da se zavedamo tudi svoje krhkosti in svojih meja, kajti tako lažje sprejemamo druge v njihovih slabostih.

- Da svoje poslanstvo jemljemo kot služenje. Papež Frančišek pravi, da duhovništvo, ki ni služenje, je v nasprotju s samim seboj.
- Biti duhovnik ne pomeni biti samotni jezdec, ampak sebe doživljati, kot del duhovniške skupnosti, duhovniškega bratstva.

Duhovništvo je dar za druge, je v službi človeka. Duhovnik kaže človeku pot, smer, kaj je prav in kaj narobe, vse to pa mora biti v ljubezni in z ljubeznijo.

Dragi duhovniki, danes se želim vsakemu od vas zahvaliti za vaše pričevanje in za vaše služenje. Ko sem sedaj v postnem času hodil iz župnije v župnijo, sem z veseljem poslušal, ko so mi verniki lepo govorili o vas, kako so hvaležni, da vas imajo v svoji sredi. Mnogi z bolečino gledajo v prihodnost, ko mnoge župnije žal ne bodo več mogle imeti stalnega duhovnika. Upam, dragi duhovniki, da bo vaše nesebično služenje obrodilo svoj sad tudi v novih duhovnih poklicih, ki jih tako zelo potrebujemo.

Dragi duhovniki danes je tudi dan, ko lahko drug drugega prosimo dopuščanja, če je kdo koga prizadel. Tako tudi jaz, kot vaš pastir, prosim odpuščanja, če sem koga v tem mojem prvem letu služenja z besedo ali kakšnim neprimernim dejanjem užalil ali prizadel. Želim si, da bi kot duhovniška skupnost rastle v iskrenosti, v odprtosti in usmiljenju.

Da smo res povezani med seboj, se najbolj pokaže pri tej krizmeni sv. maši, ko bomo skupaj blagoslovili in posvetili sveta olja: krstno in bolniško olje in sveto krizmo, za podeljevanje zakramentov po naših župnijah. Po krstnem olju Cerkev vabi katehumene, da slečejo starega človeka in oblečejo Kristusa. Z blagoslovljenim krstnim oljem Cerkev tudi oznanja nesmrtnost, ki jo prinaša Vstali Gospod.

Blagoslov bolniškega olja pomeni Kristusovo nenehno skrb za bolnike, ostarele in osamljene. Molitev in podelitev bolniškega maziljenja pomeni, da se Gospod v svoji sočutnosti in usmiljenju sklanja k vsakemu, še tako preizkušani sestri ali bratu, da bi vsakemu podelil moč, zaupanje in zavest, da tudi v uri preizkušnje nikoli ni sam ampak je z njim Gospod.

Po posvečeni sv. krizmi, s katero bo letos posvečen naš novomašnik, ter maziljeni naši birmanci in novokrščenci, nam Bog podarja ogenj gorečnosti in podarja darove Svetega Duha, da bi svoje poslanstvo lahko živeli kot pričevalci za Kristusa, da bi lahko bili tesno povezani z njim.

S krizmeno sv. mašo tudi že vstopamo v velikonočno tridnevje, da bi vsak od nas znova odkril, da Jezusovo trpljenje, smrt in vstajenje ni stvar preteklosti. Ta skrivnost prinaša odrešenje, prinaša življenjsko moč in nam vrača zaupanje v Božjo navzočnost. Dostikrat se nam morda zdi, kot da se je Bog oddaljil od nas, posebej še, ko gledamo krivice, hudobijo, nasilje in preganjanje. Vendar vstali Gospod prihaja med nas prav sredi teh konkretnih situacij, da ga lahko ponovno odkrijemo, se ga razveselimo in po srečanju z njim postanemo tudi sami oznanjevalci upanja in ljubezni.

V današnjem evangeliju Jezus o sebi pričuje, da je Maziljenec, zato Kristus - Odrešenik. Sveti Duh ga je mazilil za to poslanstvo, nebeški Oče pa mu naroča, naj ljudem oznani in izpriča neizmerno Božje usmiljenje. Postal je ubog, da bi pokazal svojo solidarnost z ubogimi. Sklonil se je k bolnim, da bi lajšal njihovo trpljenje. Slepim je vračal vid, izganjal hude duhove in pri vsem kazal na Božjo moč. Vse te njegove darove lahko tudi mi prejmemo pri sv. spovedi in drugih zakramentih.

Da bi zmogli biti v službi vzvišenega poslanstva, ki smo ga prejeli, je potrebno, da gojimo povezanost s Kristusom prek molitve, prek poslušanja Božje Besede, z vsakodnevnim obhajanjem evharistije ter s pristopanjem k zakramentu sprave. Oče nam je poslal Sina kot

dar, nam pove evangelist Janez: »da je Bog tako ljubil svet, da je poslal svojega edinorojenega Sina« (prim 3,16). Tudi za nas, ki nas je Bog poklical, je pomembno, da sebe doživljamo, kot dar. Samo na ta način na svoje poslanstvo gledamo s pravimi očmi, kot na služenje.

Blažena Mati Terezija je tistim, ki so prišli k njej, da bi pri njej pridobili izkušnjo dela z bolniki, dejala, da jih ne potrebuje. Ni pustila, da bi nekdo prišel delat za reveže, ampak da se dá na razpolago ubogim, da jim je pripravljen služiti. Zato je slehernega poslala najprej pred Najsvetejše, da bi se pred živim Bogom zavedel dostojanstva teh, h katerim je poslan in bi v ubogih mogel videti svoje brate in sestre. Samo v iskreni molitvi pred Bogom lahko človek začuti, da je poslan, da ga pošilja Kristus.

Tudi mi se moramo vsak dan zavedati, da smo poslani, da smo duhovniki, sicer krhki in slabotni, a kljub temu poslani in pooblaščen za odpuščanje grehov in za obhajanje evharistije, kar nam je Jezus vsem zapustil kot znamenje svoje ljubezni. Hvaležni za veliki dar duhovništva bomo sedaj prosili Sv. Duha, naj prečisti in poglobi naše duhovniško služenje, da bomo vedno bolj pripravljeni služiti Božjemu ljudstvu z darom evharistije in odpuščanja.

Drage redovnice, redovniki, dragi bratje in sestre! Hvala za vse molitve, ki jih namenjate za zvestobo v duhovniški službi in za nove duhovne, redovne in misijonske poklice.

Hvala vam tudi, da skrbite tudi za gmotni položaj, za hrano, za dobro počutje in s tem tudi za zdravje naših duhovnikov.

Zdaj pa vas, dragi bratje duhovniki povabim, da se v duhu povrnemo v tisto uro, ko je bil Duh Gospodov nad nami in, ko smo bili maziljeni. Obnovimo tesno povezanost, ki smo jo čutili v tistem milostnem trenutku. Izročimo se tudi Božji Materi, ki vedno hodi z nami in nam je blizu, še posebej, če nas zadenejo preizkušnje. Amen!

Msgr. Alojzij Cvikl DJ
mariborski nadškof metropolit